די ערד. [30] און דו און דיינע קנעכט—איך ווייס, אַז איר האָט נאָך אַלץ ניט מורא פאַר גאָט יהוה.

[31] און דער פלאַקס און דער גערשט זיינען אויסגעשלאָגן געוואָרן, וואָרום דער גערשט איז געווען אין זאַנג, און דער פלאַקס אין בליאונג. [32] אָבער דער ווייץ און דער טונקלווייץ זיינען ניט אויסגעשלאָגן געוואָרן, ווייל זיי ווערן שפּעט צייטיק.

[33] און משה איז אַרויסגעגאַנגען פון פּרעהן אויסן שטאָט, און האָט אויסגעשפּרייט זיינע הענט צו גאָט, און די דונערן און דער האָגל האָבן אויפגעהערט, און דער רעגן האָט מער ניט געגאָסן אויף דער ערד.

[34] און ווי פּרעה האָט געזען, אַז דער רעגן און דער האָגל און די דונערן האָבן אויפגעהערט, אַזוי האָט ער ווייטער געזינדיקט, און האָט האַרט געמאַכט זיין האַרץ, ער און זיינע קנעכט. [35] און פּרעהס האַרץ איז געבליבן פעסט, און ער האָט ניט אַוועקגעלאָזן די קינדער פון ישראל; אַזוי ווי גאָט האָט גערעדט דורך משהן.

ל כִּי לַיהוָה הָאָרֶץ: וְאַתָּה וַעֲבָדֶיךָ יָדַעְתִּי כִּי טֶרֶם תִּירְאוּן
לא מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים: וְהַפִּשְׁתָּה וְהַשְּׂעֹרָה נֻכָּתָה כִּי הַשְּׂעֹרָה
לב אָבִיב וְהַפִּשְׁתָּה גִּבְעֹל: וְהַחִטָּה וְהַכֻּסֶּמֶת לֹא נֻכּוּ כִּי
מפ׳ אֲפִילֹת הֵנָּה: וַיֵּצֵא מֹשֶׁה מֵעִם פַּרְעֹה אֶת־הָעִיר וַיִּפְרֹשׂ
כַּפָּיו אֶל־יְהוָה וַיַּחְדְּלוּ הַקֹּלוֹת וְהַבָּרָד וּמָטָר לֹא־נִתַּךְ
לד אָרְצָה: וַיַּרְא פַּרְעֹה כִּי־חָדַל הַמָּטָר וְהַבָּרָד וְהַקֹּלֹת
לה וַיֹּסֶף לַחֲטֹא וַיַּכְבֵּד לִבּוֹ הוּא וַעֲבָדָיו: וַיֶּחֱזַק לֵב פַּרְעֹה
וְלֹא שִׁלַּח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה:
פ

בא

[1] און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: קום צו פּרעהן, וואָרום איך האָב האַרט געמאַכט זיין האַרץ, און דאָס האַרץ פון זיינע קנעכט, כּדי איך זאָל טאָן מיינע דאָזיקע צייכנס צווישן אים; [2] און כּדי זאָלסט דערציילן אין די אויערן פון דיין זון, און פון דיין זונס זון, וואָס איך האָב אָנגעטאָן מִצרַיִם, און מיינע צייכנס וואָס איך האָב געמאַכט צווישן זיי; און איר זאָלט וויסן, אַז איך בין יהוה.

[3] זיינען משה און אַהרן געקומען צו פּרעהן, און זיי האָבן צו אים געזאָגט: אַזוי האָט געזאָגט יהוה דער גאָט פון די עִברים: ביז וואַנען וועסטו זיך ניט וועלן בייגן פאַר מיר? לאָז אַוועק מיין פאָלק, זיי זאָלן מיר דינען. [4] וואָרום אויב דו ווילסט ניט אַוועקלאָזן מיין פאָלק, אָט ברענג איך מאָרגן אַ היישעריק אין דיין גבול. [5] און ער וועט פאַרדעקן דעם אָנבליק פון דער ערד, אַז מע וועט ניט קענען אַרויסזען די ערד; און ער וועט אויפעסן דעם רעשט פון דער אַנטרינונג, וואָס אַייך איז געבליבן פון דעם האָגל, און וועט אויפעסן יעטוועדער בוים וואָס וואַקסט ביי אַייך אויפן פעלד. [6] און אָנגעפילט וועלן ווערן דיינע הייזער, און די הייזער פון אַלע דיינע קנעכט, און די הייזער פון גאַנץ מִצרַיִם; וואָס דיינע עלטערן און דיינע עלטערנס עלטערן האָבן ניט געזען פון דעם טאָג, וואָס זיי זיינען געווען אויף דער ערד, און ביז היינטיקן טאָג.—און ער האָט זיך אומגעקערט, און איז אַרויסגעגאַנגען פון פּרעהן.

[7] האָבן פּרעהס קנעכט צו אים געזאָגט: ביז וואַנען וועט דער דאָזיקער אונדז זיין פאַר אַ שטרויכלונג? לאָז אַוועק די לייט, און זאָלן זיי דינען יהוה זייער גאָט. צי נאָך ווייסטו ניט אַז מִצרַיִם גייט אונטער?

[8] האָט מען אומגעקערט משהן און אַהרנען צו פּרעהן, און ער האָט צו זיי געזאָגט: גייט דינט יהוה אַייער גאָט; אָבער ווער און ווער זיינען די גייער? [9] האָט משה געזאָגט: מיט אונדזערע יונגע און מיט אונדזערע אַלטע וועלן מיר גיין; מיט

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פַּרְעֹה כִּי־אֲנִי הִכְבַּדְתִּי
אֶת־לִבּוֹ וְאֶת־לֵב עֲבָדָיו לְמַעַן שִׁתִי אֹתֹתַי אֵלֶּה בְּקִרְבּוֹ:
ב וּלְמַעַן תְּסַפֵּר בְּאָזְנֵי בִנְךָ וּבֶן־בִּנְךָ אֵת אֲשֶׁר הִתְעַלַּלְתִּי
בְּמִצְרַיִם וְאֶת־אֹתֹתַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בָם וִידַעְתֶּם כִּי־אֲנִי
ג יְהוָה: וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פַּרְעֹה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כֹּה־
אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים עַד־מָתַי מֵאַנְתָּ לֵעָנֹת מִפָּנָי
ד שַׁלַּח עַמִּי וְיַעַבְדֻנִי: כִּי אִם־מָאֵן אַתָּה לְשַׁלֵּחַ אֶת־עַמִּי
ה הִנְנִי מֵבִיא מָחָר אַרְבֶּה בִּגְבֻלֶךָ: וְכִסָּה אֶת־עֵין הָאָרֶץ
וְלֹא יוּכַל לִרְאֹת אֶת־הָאָרֶץ וְאָכַל ׀ אֶת־יֶתֶר הַפְּלֵטָה
הַנִּשְׁאֶרֶת לָכֶם מִן־הַבָּרָד וְאָכַל אֶת־כָּל־הָעֵץ הַצֹּמֵחַ לָכֶם
ו מִן־הַשָּׂדֶה: וּמָלְאוּ בָתֶּיךָ וּבָתֵּי כָל־עֲבָדֶיךָ וּבָתֵּי כָל־
מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־רָאוּ אֲבֹתֶיךָ וַאֲבוֹת אֲבֹתֶיךָ מִיּוֹם
הֱיוֹתָם עַל־הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּפֶן וַיֵּצֵא מֵעִם פַּרְעֹה:
ז וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי פַרְעֹה אֵלָיו עַד־מָתַי יִהְיֶה זֶה לָנוּ לְמוֹקֵשׁ
שַׁלַּח אֶת־הָאֲנָשִׁים וְיַעַבְדוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם הֲטֶרֶם תֵּדַע
ח כִּי אָבְדָה מִצְרָיִם: וַיּוּשַׁב אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן אֶל־
פַּרְעֹה וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם לְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִי וָמִי
ט הַהֹלְכִים: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בִּנְעָרֵינוּ וּבִזְקֵנֵינוּ נֵלֵךְ בְּבָנֵינוּ

וּבִבְנוֹתֵנוּ בְּצֹאנֵנוּ וּבִבְקָרֵנוּ נֵלֵךְ כִּי חַג־יְהוָה לָנוּ׃ וַיֹּאמֶר
י
אֲלֵהֶם יְהִי כֵן יְהוָה עִמָּכֶם כַּאֲשֶׁר אֲשַׁלַּח אֶתְכֶם וְאֶת־
טַפְּכֶם רְאוּ כִּי רָעָה נֶגֶד פְּנֵיכֶם׃ לֹא כֵן לְכוּ נָא הַגְּבָרִים
יא
וְעִבְדוּ אֶת־יְהוָה כִּי אֹתָהּ אַתֶּם מְבַקְשִׁים וַיְגָרֶשׁ אֹתָם מֵאֵת
פְּנֵי פַרְעֹה׃ ס וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְטֵה יָדְךָ עַל־אֶרֶץ
שני
מִצְרַיִם בָּאַרְבֶּה וְיַעַל עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם וְיֹאכַל אֶת־כָּל־
עֵשֶׂב הָאָרֶץ אֵת כָּל־אֲשֶׁר הִשְׁאִיר הַבָּרָד׃ וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־
יג
מַטֵּהוּ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיהוָה נִהַג רוּחַ־קָדִים בָּאָרֶץ כָּל־
הַיּוֹם הַהוּא וְכָל־הַלָּיְלָה הַבֹּקֶר הָיָה וְרוּחַ הַקָּדִים נָשָׂא
אֶת־הָאַרְבֶּה׃ וַיַּעַל הָאַרְבֶּה עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיָּנַח בְּכֹל
יד
גְּבוּל מִצְרָיִם כָּבֵד מְאֹד לְפָנָיו לֹא־הָיָה כֵן אַרְבֶּה כָּמֹהוּ
וְאַחֲרָיו לֹא יִהְיֶה־כֵּן׃ וַיְכַס אֶת־עֵין כָּל־הָאָרֶץ וַתֶּחְשַׁךְ
טו
הָאָרֶץ וַיֹּאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאָרֶץ וְאֵת כָּל־פְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר
הוֹתִיר הַבָּרָד וְלֹא־נוֹתַר כָּל־יֶרֶק בָּעֵץ וּבְעֵשֶׂב הַשָּׂדֶה
בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיְמַהֵר פַּרְעֹה לִקְרֹא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן
טז
וַיֹּאמֶר חָטָאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלָכֶם׃ וְעַתָּה שָׂא נָא חַטָּאתִי
יז
אַךְ הַפַּעַם וְהַעְתִּירוּ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְיָסֵר מֵעָלַי רַק אֶת־
הַמָּוֶת הַזֶּה׃ וַיֵּצֵא מֵעִם פַּרְעֹה וַיֶּעְתַּר אֶל־יְהוָה׃ וַיַּהֲפֹךְ
יח
יט
יְהוָה רוּחַ־יָם חָזָק מְאֹד וַיִּשָּׂא אֶת־הָאַרְבֶּה וַיִּתְקָעֵהוּ יָמָּה
סּוּף לֹא נִשְׁאַר אַרְבֶּה אֶחָד בְּכֹל גְּבוּל מִצְרָיִם׃ וַיְחַזֵּק יְהוָה
כ
אֶת־לֵב פַּרְעֹה וְלֹא שִׁלַּח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ פ
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְטֵה יָדְךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וִיהִי חֹשֶׁךְ עַל־
כא
אֶרֶץ מִצְרָיִם וְיָמֵשׁ חֹשֶׁךְ׃ וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַשָּׁמָיִם
כב
וַיְהִי חֹשֶׁךְ־אֲפֵלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלֹשֶׁת יָמִים׃ לֹא־רָאוּ
כג
אִישׁ אֶת־אָחִיו וְלֹא־קָמוּ אִישׁ מִתַּחְתָּיו שְׁלֹשֶׁת יָמִים וּלְכָל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אוֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם׃ וַיִּקְרָא פַרְעֹה אֶל־מֹשֶׁה
שלי
וַיֹּאמֶר לְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה רַק צֹאנְכֶם וּבְקַרְכֶם יֻצָּג גַּם־
טַפְּכֶם יֵלֵךְ עִמָּכֶם׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה גַּם־אַתָּה תִּתֵּן בְּיָדֵנוּ זְבָחִים
כה

אונדזערע זין און מיט אונדזערע טעכטער, מיט אונדזערע שאָף און מיט אונדזערע רינדער וועלן מיר גיין; וואָרום אַ יום־טוב צו יהוה איז בײַ אונדז. 10 האָט ער צו זיי געזאָגט: זאָל יהוה אַזוי זײַן מיט אײַך, ווי איך וועל אײַך אַוועקלאָזן מיט אײַערע געזינטן! זעט, אַז איר האָט עפּעס שלעכטס אין אויסקוק. 11 ניט אַזוי! גייט אַקאָרשט איר מענער און דינט יהוה, וואָרום דאָס איז דאָך וואָס איר פֿאַרלאַנגט.—און מע האָט זיי אַרויסגעטריבן פֿון פֿאַר פּרעהן.

12 האָט גאָט געזאָגט צו משהן: שטרעק אויס דײַן האַנט אויפֿן לאַנד מִצרַיִם וועגן דעם הײשעריק, און ער וועט אַרויפֿגיין אויפֿן לאַנד מִצרַיִם, און וועט אויפֿעסן יעטוועדער קרײַטעכץ פֿון דער ערד, אַלץ וואָס דער האָגל האָט איבערגעלאָזן.

13 און משה האָט אויסגעשטרעקט זײַן שטעקן אויפֿן לאַנד מִצרַיִם, און גאָט האָט געטריבן אַ מזרח־ווינט אויפֿן לאַנד יענעם גאַנצן טאָג און די גאַנצע נאַכט; ווי עס איז געוואָרן פֿרימאָרגן, אַזוי האָט דער מזרח־ווינט אָנגעטראָגן דעם הײשעריק. 14 און דער הײשעריק איז אַרויפֿגעגאַנגען אויפֿן גאַנצן לאַנד מִצרַיִם, און האָט זיך אַראָפּגעלאָזט אין דעם גאַנצן גבול פֿון מִצרַיִם זייער שווער; ניט פֿאַר אים איז געווען אַזאַ הײשעריק ווי ער, און ניט נאָך אים וועט זײַן אַזאַ. 15 און ער האָט פֿאַרדעקט דעם אָנבליק פֿון דער גאַנצער ערד, און די ערד איז פֿינצטער געוואָרן; און ער האָט אויפֿגעגעסן יעטוועדער קרײַטעכץ פֿון דער ערד, און יעטוועדער פּרוכט פֿון בוים, וואָס דער האָגל האָט איבערגעלאָזן; און עס איז ניט געבליבן קיין גרינס פֿון אַ בוים אָדער פֿון אַ קרײַטעכץ פֿון פֿעלד אין גאַנצן לאַנד מִצרַיִם.

16 האָט פּרעה גערופֿן אויף גיך משהן און אַהרנען, און האָט געזאָגט: איך האָב געזינדיקט צו יהוה אײַער גאָט, און צו אײַך. 17 און אַצונד פֿאַרגיב, איך בעט דיך, מײַן חטא בלויז דאָס מאָל, און בעט צו יהוה אײַער גאָט, ער זאָל אָפּטאָן פֿון מיר נאָר די דאָזיקע פּעסט.

18 איז ער אַרויסגעגאַנגען פֿון פּרעהן, און האָט געבעטן צו גאָט. 19 און גאָט האָט פֿאַרקערט זייער אַ שטאַרקן מערב־ווינט, וואָס האָט אַוועקגעטראָגן דעם הײשעריק, און האָט אים אַרײַנגעשטופּט אין ים־סוף; ניט אַן אײנציקער הײשעריק איז געבליבן אין גאַנצן גבול פֿון מִצרַיִם.

20 אָבער גאָט האָט פֿעסט געמאַכט פּרעהס האַרץ, און ער האָט ניט אַוועקגעלאָזן די קינדער פֿון ישׂראל.

21 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: שטרעק אויס דײַן האַנט אַקעגן הימל, און זאָל ווערן אַ פֿינצטערניש איבערן לאַנד מִצרַיִם, אַז מע זאָל קענען אָנטאַפּן די פֿינצטערניש.

22 האָט משה אויסגעשטרעקט זײַן האַנט אַקעגן הימל, און עס איז געווען אַ שטאָקפֿינצטערניש אין גאַנצן לאַנד מִצרַיִם דרײַ טעג. 23 זיי האָבן אײנער דעם אַנדערן ניט געזען, און זיי האָבן זיך קײנער ניט אויפֿגעהויבן פֿון זײַן אָרט דרײַ טעג. אָבער בײַ אַלע קינדער פֿון ישׂראל איז געווען ליכטיק אין זייערע וווינערטער.

24 האָט פּרעה גערופֿן משהן, און האָט געזאָגט: גייט דינט יהוה; נאָר אײַערע שאָף און אײַערע רינדער זאָלן זיך אָפּשטעלן; אײַערע געזינטן זאָלן אויך גיין מיט אײַך. 25 האָט משה געזאָגט: אַז דו מוזט אונדז מיטגעבן שלאַכטאָפּפֿער

כו וְעֹלֹת וְעָשִׂינוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ: וְגַם־מִקְנֵנוּ יֵלֵךְ עִמָּנוּ לֹא
תִשָּׁאֵר פַּרְסָה כִּי מִמֶּנּוּ נִקַּח לַעֲבֹד אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
כז וַאֲנַחְנוּ לֹא־נֵדַע מַה־נַּעֲבֹד אֶת־יְהוָה עַד־בֹּאֵנוּ שָׁמָּה: וַיְחַזֵּק
כח יְהוָה אֶת־לֵב פַּרְעֹה וְלֹא אָבָה לְשַׁלְּחָם: וַיֹּאמֶר־לוֹ פַרְעֹה
לֵךְ מֵעָלָי הִשָּׁמֶר לְךָ אַל־תֹּסֶף רְאוֹת פָּנַי כִּי בְּיוֹם
כט רְאֹתְךָ פָנַי תָּמוּת: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה כֵּן דִּבַּרְתָּ לֹא־אֹסִף עוֹד
רְאוֹת פָּנֶיךָ: פ

יא

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עוֹד נֶגַע אֶחָד אָבִיא עַל־פַּרְעֹה
וְעַל־מִצְרַיִם אַחֲרֵי־כֵן יְשַׁלַּח אֶתְכֶם מִזֶּה כְּשַׁלְּחוֹ כָּלָה
ב גָּרֵשׁ יְגָרֵשׁ אֶתְכֶם מִזֶּה: דַּבֶּר־נָא בְּאָזְנֵי הָעָם וְיִשְׁאֲלוּ
אִישׁ | מֵאֵת רֵעֵהוּ וְאִשָּׁה מֵאֵת רְעוּתָהּ כְּלֵי־כֶסֶף וּכְלֵי
ג זָהָב: וַיִּתֵּן יְהוָה אֶת־חֵן הָעָם בְּעֵינֵי מִצְרָיִם גַּם | הָאִישׁ
מֹשֶׁה גָּדוֹל מְאֹד בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּעֵינֵי עַבְדֵי־פַרְעֹה וּבְעֵינֵי
רב׳ ד הָעָם: ס וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה כֹּה אָמַר יְהוָה כַּחֲצֹת הַלַּיְלָה אֲנִי
ה יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרָיִם: וּמֵת כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
מִבְּכוֹר פַּרְעֹה הַיֹּשֵׁב עַל־כִּסְאוֹ עַד בְּכוֹר הַשִּׁפְחָה אֲשֶׁר
ו אַחַר הָרֵחָיִם וְכֹל בְּכוֹר בְּהֵמָה: וְהָיְתָה צְעָקָה גְדֹלָה
בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם אֲשֶׁר כָּמֹהוּ לֹא נִהְיָתָה וְכָמֹהוּ לֹא
ז תֹסִף: וּלְכֹל | בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יֶחֱרַץ־כֶּלֶב לְשֹׁנוֹ לְמֵאִישׁ
וְעַד־בְּהֵמָה לְמַעַן תֵּדְעוּן אֲשֶׁר יַפְלֶה יְהוָה בֵּין מִצְרַיִם
ח וּבֵין יִשְׂרָאֵל: וְיָרְדוּ כָל־עֲבָדֶיךָ אֵלֶּה אֵלַי וְהִשְׁתַּחֲווּ־לִי
לֵאמֹר צֵא אַתָּה וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־בְּרַגְלֶיךָ וְאַחֲרֵי־כֵן אֵצֵא
ט וַיֵּצֵא מֵעִם־פַּרְעֹה בָּחֳרִי־אָף: ס וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֹא־יִשְׁמַע אֲלֵיכֶם פַּרְעֹה לְמַעַן רְבוֹת מוֹפְתַי בְּאֶרֶץ
י מִצְרָיִם: וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עָשׂוּ אֶת־כָּל־הַמֹּפְתִים הָאֵלֶּה
לִפְנֵי פַרְעֹה וַיְחַזֵּק יְהוָה אֶת־לֵב פַּרְעֹה וְלֹא־שִׁלַּח אֶת־
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאַרְצוֹ: ס

י, כט׳ פתח באתנח   יא, ו׳ ב׳ ספרין כמוה בענין

און בראַנדאָפּפער, כּדי מיר זאָלן מקריב זײַן צו יהוה אונדזער גאָט, [26] אי אונדזער פי מוז מיטגיין מיט אונדז; ניט אַ קלוי זאָל איבערבלײַבן; וואָרום דערפון װעלן מיר נעמען אויף צו דינען יהוה אונדזער גאָט; און מיר ווייסן ניט מיט וואָס מיר װעלן דאַרפן דינען יהוה, ביז מיר קומען אַהין.

[27] אָבער גאָט האָט פעסט געמאַכט פּרעהס האַרץ, און ער האָט זיי ניט געוואָלט אַוועקלאָזן. [28] און פּרעה האָט צו אים געזאָגט: גיי אַוועק פון מיר; היט זיך, זאָלסט מער מײַן פּנים ניט זען, וואָרום אין דעם טאָג וואָס דו זעסט מײַן פּנים, וועסטו שטאַרבן. [29] האָט משה געזאָגט: האָסט ריכטיק גערעדט; איך וועל מער ווידער דײַן פּנים ניט זען.

יא [1] און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: נאָך איין פּלאָג וועל איך ברענגען אויף פּרעהן און אויף מִצרַיִם, דערנאָך וועט ער אײַך אַוועקלאָזן פון דאַנען; אַז ער לאָזט אײַך אַוועק, וועט ער אײַך טרײַבנדיק אין גאַנצן אַרויסטרײַבן פון דאַנען. [2] רעד אַקאָרשט אין די אויערן פון פאָלק, זיי זאָלן אַנטלײַען איטלעכער פון זײַן חבר, און איטלעכע פון איר חברטע, זילבערנע זאַכן און גילדערנע זאַכן.

[3] און גאָט האָט געגעבן דעם פאָלק חן אין די אויגן פון מִצרַיִם. אויך איז דער מאַן משה געווען זייער גרויס אין לאַנד מִצרַיִם, אין די אויגן פון פּרעהס קנעכט, און אין די אויגן פון פאָלק.

[4] און משה האָט געזאָגט: אַזוי האָט גאָט געזאָגט: אַרום האַלבע נאַכט וועל איך אַרויסגיין צווישן מִצרַיִם; [5] און עס וועט שטאַרבן יעטוועדער בּכור אין לאַנד מִצרַיִם, פון דעם בּכור פון פּרעהן וואָס דאַרף זיצן אויף זײַן טראָן, ביז דעם בּכור פון דער דינסט וואָס הינטער די מילשטיינער; אויך יעטוועדער בּכור פון אַ בהמה. [6] און עס וועט ווערן אַ גרויס געשריי אין גאַנצן לאַנד מִצרַיִם, וואָס אַזאַ איז ניט געווען, און אַזאַ וועט מער ניט זײַן. [7] אָבער קעגן אַלע קינדער פון ישׂראל וועט אַ הונט ניט שאַרפן זײַן צונג, סיי קעגן אַ מענטשן, סיי קעגן אַ בהמה; כּדי איר זאָלט וויסן, אַז יהוה שיידט אָפּ צווישן מִצרַיִם און צווישן ישׂראל. [8] און אַלע דידאָזיקע קנעכט דײַנע וועלן אַראָפּנידערן צו מיר, און וועלן זיך בוקן צו מיר, אַזוי צו זאָגן: גיי אַרויס, דו מיט דײַן גאַנצן פאָלק וואָס הינטער דיר; און נאָכדעם וועל איך אַרויסגיין.–און ער איז אַרויסגעגאַנגען פון פּרעהן אין גרימצאָרן.

[9] און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: פּרעה וועט ניט צוהערן צו אײַך; כּדי צו מערן מײַנע וואונדער אין לאַנד מִצרַיִם. [10] און משה און אַהרן האָבן געטאָן אַלע דידאָזיקע וואונדער פאַר פּרעהן; אָבער גאָט האָט פעסט געמאַכט פּרעהס האַרץ, און ער האָט ניט אַוועקגעלאָזן די קינדער פון ישׂראל פון זײַן לאַנד.

יב

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר׃ א
הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֳדָשִׁים רִאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחָדְשֵׁי ב
הַשָּׁנָה׃ דַּבְּרוּ אֶל־כָּל־עֲדַת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בֶּעָשֹׂר לַחֹדֶשׁ ג
הַזֶּה וְיִקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׂה לְבֵית־אָבֹת שֶׂה לַבָּיִת׃ וְאִם־ ד
יִמְעַט הַבַּיִת מִהְיוֹת מִשֶּׂה וְלָקַח הוּא וּשְׁכֵנוֹ הַקָּרֹב אֶל־
בֵּיתוֹ בְּמִכְסַת נְפָשֹׁת אִישׁ לְפִי אָכְלוֹ תָּכֹסּוּ עַל־הַשֶּׂה׃
שֶׂה תָמִים זָכָר בֶּן־שָׁנָה יִהְיֶה לָכֶם מִן־הַכְּבָשִׂים וּמִן־ ה
הָעִזִּים תִּקָּחוּ׃ וְהָיָה לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד אַרְבָּעָה עָשָׂר ו
יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וְשָׁחֲטוּ אֹתוֹ כֹּל קְהַל עֲדַת־יִשְׂרָאֵל בֵּין
הָעַרְבָּיִם׃ וְלָקְחוּ מִן־הַדָּם וְנָתְנוּ עַל־שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת וְעַל־ ז
הַמַּשְׁקוֹף עַל הַבָּתִּים אֲשֶׁר־יֹאכְלוּ אֹתוֹ בָּהֶם׃ וְאָכְלוּ ח
אֶת־הַבָּשָׂר בַּלַּיְלָה הַזֶּה צְלִי־אֵשׁ וּמַצּוֹת עַל־מְרֹרִים
יֹאכְלֻהוּ׃ אַל־תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וּבָשֵׁל מְבֻשָּׁל בַּמָּיִם כִּי ט
אִם־צְלִי־אֵשׁ רֹאשׁוֹ עַל־כְּרָעָיו וְעַל־קִרְבּוֹ׃ וְלֹא־תוֹתִירוּ י
מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר וְהַנֹּתָר מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר בָּאֵשׁ תִּשְׂרֹפוּ׃ וְכָכָה יא
תֹּאכְלוּ אֹתוֹ מָתְנֵיכֶם חֲגֻרִים נַעֲלֵיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם וּמַקֶּלְכֶם
בְּיֶדְכֶם וַאֲכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּחִפָּזוֹן פֶּסַח הוּא לַיהוָה׃ וְעָבַרְתִּי יב
בְאֶרֶץ־מִצְרַיִם בַּלַּיְלָה הַזֶּה וְהִכֵּיתִי כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד־בְּהֵמָה וּבְכָל־אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה
שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה׃ וְהָיָה הַדָּם לָכֶם לְאֹת עַל הַבָּתִּים יג
אֲשֶׁר אַתֶּם שָׁם וְרָאִיתִי אֶת־הַדָּם וּפָסַחְתִּי עֲלֵכֶם וְלֹא־
יִהְיֶה בָכֶם נֶגֶף לְמַשְׁחִית בְּהַכֹּתִי בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וְהָיָה יד
הַיּוֹם הַזֶּה לָכֶם לְזִכָּרוֹן וְחַגֹּתֶם אֹתוֹ חַג לַיהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם
חֻקַּת עוֹלָם תְּחָגֻּהוּ׃ שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת תֹּאכֵלוּ אַךְ בַּיּוֹם טו
הָרִאשׁוֹן תַּשְׁבִּיתוּ שְּׂאֹר מִבָּתֵּיכֶם כִּי ׀ כָּל־אֹכֵל חָמֵץ
וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִיִּשְׂרָאֵל מִיּוֹם הָרִאשֹׁן עַד־יוֹם

ז׳ בי טעמים ׳א׳ מלעיל

יב 1 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן און צו אַהרנען אין לאַנד מִצרַיִם, אַזוי צו זאָגן: 2 דערדאָזיקער חודש זאָל אײַך זײַן דער אָנהייב פון חדשים; דער ערשטער פון די חדשים פון יאָר זאָל ער אײַך זײַן. 3 רעדט צו דער גאַנצער עדה פון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן: אין צענטן טאָג פון דעמדאָזיקן חודש, זאָלן זיי איטלעכער זיך נעמען צו לאַם פאַר אַ פּאַטערהויז, צו לאַם פאַר אַ הויזגעזינט. 4 און אויב דאָס הויזגעזינט איז צו ווייניק פאַר אַ לאַם, זאָל ער נעמען מיט זײַן שכן וואָס איז נאָענט צו זײַן הויז, לויט דער צאָל נפשות; איטלעכן ווערליק זײַן עסן זאָלט איר צײלן אויפן לאַם. 5 אַ לאַם אָן אַ פעלער, אַ זכר אַ יאָר אַלט, זאָל עס אײַך זײַן; פון שעפּסן אָדער פון ציגן זאָלט איר נעמען. 6 און ער זאָל בײַ אײַך זײַן אין אָפּהיטונג ביזן פערצנטן טאָג פון דעמדאָזיקן חודש, און די גאַנצע אײַנזאַמלונג פון דער עדה פון ישׂראל זאָל אים שעכטן קעגן אָוונט. 7 און זיי זאָלן נעמען פון דעם בלוט און אַרויפטאָן אויף ביידע בײַשטידלעך, און אויף דעם אויבערשטידל, אויף די הײַזער וואָס זיי וועלן אים עסן אין זיי. 8 און זיי זאָלן עסן דאָס פלייש אין דערדאָזיקער נאַכט, געבראָטן אויפן פײַער; מיט מצות און מיט ביטערע קרײַטעכער זאָלן זיי עס עסן. 9 איר זאָלט ניט עסן פון אים האַלב געבראָטן, אָדער געקאָכט, אָפּגעקאָכט אין וואַסער, נײַערט געבראָטן אויפן פײַער; זײַן קאָפּ מיט זײַנע קני און מיט זײַנע אינגעווייד. 10 און איר זאָלט ניט איבערלאָזן פון אים ביז אין דער פרי, און וואָס וועט איבערבלײַבן פון אים ביז אין דער פרי, זאָלט איר אין פײַער פאַרברענען. 11 און אַזוי זאָלט איר אים עסן: אײַערע לענדן אָנגעגורט, אײַערע שיך אויף אײַערע פיס, און אײַער שטעקן אין אײַער האַנט; און איר זאָלט אים עסן אין געאײַל. אַ קרבן־פּסחא[א] איז דאָס צו גאָט. 12 און איך וועל דורכגײן דורכן לאַנד מִצרַיִם אין דערדאָזיקער נאַכט, און וועל שלאָגן יעטוועדער בכור אין לאַנד מִצרַיִם, פון אַ מענטשן ביז אַ בהמה; און אויף אַלע געטער פון מִצרַיִם וועל איך טאָן אַ משפּט; איך בין יהוה. 13 און דאָס בלוט וועט אײַך זײַן פאַר אַ צייכן אויף די הײַזער וואָס איר זײַט דאָרטן, און איך וועל זען דאָס בלוט, און וועל איבערהיפּן איבער אײַך, און עס וועט ניט זײַן צווישן אײַך קיין פּלאָג אומצוברענגען, ווען איך שלאָג אין לאַנד מִצרַיִם. 14 און דערדאָזיקער טאָג זאָל אײַך זײַן פאַר אַ געדעכעניש, און איר זאָלט אים פײַערן אַ פײַערטאָג צו גאָט; אויף אײַערע דור־דורות, ווי אַן אײביק געזעץ, זאָלט איר אים פײַערן. 15 זיבן טעג זאָלט איר עסן מצות; באַלד בײַם ערשטן טאָג זאָלט איר אָפּטאָן זויערטײג פון אײַערע הײַזער, וואָרום איטלעכער וואָס עסט חמץ פון ערשטן טאָג ביזן

[א] זע פסוק 27.

טז הַשְּׁבִיעִי: וּבַיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלָאכָה לֹא־יֵעָשֶׂה בָהֶם
אַךְ אֲשֶׁר יֵאָכֵל לְכָל־נֶפֶשׁ הוּא לְבַדּוֹ יֵעָשֶׂה לָכֶם:
יז וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַמַּצּוֹת כִּי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה הוֹצֵאתִי אֶת־
צִבְאוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַיּוֹם הַזֶּה
יח לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם: בָּרִאשֹׁן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ
בָּעֶרֶב תֹּאכְלוּ מַצֹּת עַד יוֹם הָאֶחָד וְעֶשְׂרִים לַחֹדֶשׁ
יט בָּעָרֶב: שִׁבְעַת יָמִים שְׂאֹר לֹא יִמָּצֵא בְּבָתֵּיכֶם כִּי | כָּל־
אֹכֵל מַחְמֶצֶת וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעֲדַת יִשְׂרָאֵל בַּגֵּר
כ וּבְאֶזְרַח הָאָרֶץ: כָּל־מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכֵלוּ בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם
תֹּאכְלוּ מַצּוֹת: פ
חמ׳ וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִשְׁכוּ וּקְחוּ
כב לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפְּחֹתֵיכֶם וְשַׁחֲטוּ הַפָּסַח: וּלְקַחְתֶּם אֲגֻדַּת
אֵזוֹב וּטְבַלְתֶּם בַּדָּם אֲשֶׁר־בַּסַּף וְהִגַּעְתֶּם אֶל־הַמַּשְׁקוֹף
וְאֶל־שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת מִן־הַדָּם אֲשֶׁר בַּסָּף וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ
כג אִישׁ מִפֶּתַח־בֵּיתוֹ עַד־בֹּקֶר: וְעָבַר יְהוָה לִנְגֹּף אֶת־מִצְרַיִם
וְרָאָה אֶת־הַדָּם עַל־הַמַּשְׁקוֹף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת וּפָסַח
יְהוָה עַל־הַפֶּתַח וְלֹא יִתֵּן הַמַּשְׁחִית לָבֹא אֶל־בָּתֵּיכֶם לִנְגֹּף:
כד וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה לְחָק־לְךָ וּלְבָנֶיךָ עַד־עוֹלָם:
כה וְהָיָה כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִתֵּן יְהוָה לָכֶם כַּאֲשֶׁר
כו דִּבֵּר וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הָעֲבֹדָה הַזֹּאת: וְהָיָה כִּי־יֹאמְרוּ
כז אֲלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מָה הָעֲבֹדָה הַזֹּאת לָכֶם: וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח־
פֶּסַח הוּא לַיהוָה אֲשֶׁר פָּסַח עַל־בָּתֵּי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם
בְּנָגְפּוֹ אֶת־מִצְרַיִם וְאֶת־בָּתֵּינוּ הִצִּיל וַיִּקֹּד הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ:
כח וַיֵּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה
ששי וְאַהֲרֹן כֵּן עָשׂוּ: ס וַיְהִי | בַּחֲצִי הַלַּיְלָה וַיהוָה הִכָּה כָל־בְּכוֹר
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר פַּרְעֹה הַיֹּשֵׁב עַל־כִּסְאוֹ עַד בְּכוֹר

כז׳ הפי דגושה

זיבעטן טאָג, יענע זעל זאָל פאַרשניטן ווערן פון ישׂראל.
16 און אין ערשטן טאָג זאָל זיין אַ הייליקע צונויפרופונג,
און אין זיבעטן טאָג זאָל זיין אַ הייליקע צונויפרופונג ביי
אײַך; קיין אַרבעט זאָל אין זיי ניט געטאָן ווערן, נאָר וואָס
דאַרף געגעסן ווערן פון איטלעכן מענטשן, דאָס אַליין
מעג צוגעגרייט ווערן ביי אײַך. 17 און איר זאָלט אָפּהיטן
די מצות; וואָרום אין דעמדאָזיקן אייגענעם טאָג האָב איך
אַרויסגעצויגן אײַערע מחנות פון לאַנד מִצרַיִם. און איר
זאָלט היטן דעמדאָזיקן טאָג אויף אײַערע דור־דורות ווי
אַן אייביק געזעץ. 18 אין ערשטן חודש, פון פערצנטן
טאָג אין חודש אין אָוונט, זאָלט איר עסן מצות, ביזן איין
און צוואַנציקסטן טאָג אין חודש אין אָוונט. 19 זיבן טעג
זאָל זיך ניט געפינען זויערטייג אין אײַערע הייזער, וואָרום
איטלעכער וואָס עסט חמץ, יענע זעל זאָל פאַרשניטן
ווערן פון דער עדה פון ישׂראל, סיי אַ פרעמדער, און סיי
אַן אײַנגעבאָרענער פון לאַנד. 20 קיין חמץ זאָלט איר ניט
עסן; אין אַלע אײַערע וווינערטער זאָלט איר עסן מצות.
21 און משה האָט גערופן אַלע עלטסטע פון ישׂראל,
און האָט צו זיי געזאָגט: ציט אַרויס און נעמט אײַך שאָף
לויט אײַערע משפחות, און שעכט דעם קָרבּן־פֶּסַח. 22 און
איר זאָלט נעמען אַ בינטל אֵזוב־גראָז און אײַנטונקען אין
דעם בלוט וואָס אין בעקן, און איר זאָלט צורירן צו דעם
אויבערשטידל און צו די ביידע בײַשטידלעך פון דעם בלוט וואָס אין בעקן, און איר זאָלט קיינער ניט אַרויסגיין
פון דעם אײַנגאַנג פון זיין הויז ביז אין דער פרי. 23 און אַז גאָט וועט דורכגיין צו שלאָגן מִצרַיִם, וועט ער זען
דאָס בלוט אויפן אויבערשטידל און אויף די ביידע בײַשטידלעך, און גאָט וועט איבערהיפּן איבערן אײַנגאַנג,
און ער וועט ניט לאָזן דעם אומברענגער אַרײַנקומען אין אײַער הויז צו שלאָגן. 24 און איר זאָלט אָפּהיטן דידאָזיקע
זאַך ווי אַ געזעץ פאַר דיר און פאַר דײַנע קינדער אויף אייביק. 25 און עס וועט זיין, אַז איר וועט קומען אין דעם לאַנד
וואָס גאָט וועט אײַך געבן, אַזוי ווי ער האָט צוגעזאָגט, זאָלט איר אָפּהיטן דעמדאָזיקן דינסט. 26 און עס וועט זיין, אַז
אײַערע קינדער וועלן אײַך פרעגן: וואָס איז ביי אײַך דערדאָזיקער דינסט? 27 זאָלט איר זאָגן: אַ קָרבּן־פֶּסַח איז דאָס
צו גאָט, ווייל ער האָט איבערגעהיפּט[א] איבער די הייזער פון די קינדער פון ישׂראל אין מִצרַיִם, ווען ער האָט געשלאָגן
מִצרַיִם, און אונדזערע הייזער האָט ער מציל געווען. האָט דאָס פאָלק זיך גענייגט און זיך געבוקט. 28 און די קינדער
פון ישׂראל זיינען געגאַנגען און האָבן געטאָן; אַזוי ווי גאָט האָט באַפוילן משהן און אַהרנען, אַזוי האָבן זיי געטאָן.
29 און עס איז געווען אין האַלבע נאַכט, אַזוי האָט גאָט געשלאָגן יעטוועדער בכור אין לאַנד מִצרַיִם, פון דעם בכור

[א] פָּסַח.

הַשְּׁבִי אֲשֶׁר בְּבֵית הַבּוֹר וְכֹל בְּכוֹר בְּהֵמָה׃ וַיָּקָם פַּרְעֹה ל
לַיְלָה הוּא וְכָל־עֲבָדָיו וְכָל־מִצְרַיִם וַתְּהִי צְעָקָה גְדֹלָה
בְּמִצְרָיִם כִּי־אֵין בַּיִת אֲשֶׁר אֵין־שָׁם מֵת׃ וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה לא
וּלְאַהֲרֹן לַיְלָה וַיֹּאמֶר קוּמוּ צְּאוּ מִתּוֹךְ עַמִּי גַּם־אַתֶּם גַּם־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה כְּדַבֶּרְכֶם׃ גַּם־צֹאנְכֶם לב
גַּם־בְּקַרְכֶם קְחוּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם וָלֵכוּ וּבֵרַכְתֶּם גַּם־אֹתִי׃
וַתֶּחֱזַק מִצְרַיִם עַל־הָעָם לְמַהֵר לְשַׁלְּחָם מִן־הָאָרֶץ כִּי לג
אָמְרוּ כֻּלָּנוּ מֵתִים׃ וַיִּשָּׂא הָעָם אֶת־בְּצֵקוֹ טֶרֶם יֶחְמָץ לד
מִשְׁאֲרֹתָם צְרֻרֹת בְּשִׂמְלֹתָם עַל־שִׁכְמָם׃ וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל לה
עָשׂוּ כִּדְבַר מֹשֶׁה וַיִּשְׁאֲלוּ מִמִּצְרַיִם כְּלֵי־כֶסֶף וּכְלֵי זָהָב
וּשְׂמָלֹת׃ וַיהוָה נָתַן אֶת־חֵן הָעָם בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וַיַּשְׁאִלוּם לו
וַיְנַצְּלוּ אֶת־מִצְרָיִם׃ פ
וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמְסֵס סֻכֹּתָה כְּשֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף לז
רַגְלִי הַגְּבָרִים לְבַד מִטָּף׃ וְגַם־עֵרֶב רַב עָלָה אִתָּם וְצֹאן לח
וּבָקָר מִקְנֶה כָּבֵד מְאֹד׃ וַיֹּאפוּ אֶת־הַבָּצֵק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ לט
מִמִּצְרַיִם עֻגֹת מַצּוֹת כִּי לֹא חָמֵץ כִּי־גֹרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא
יָכְלוּ לְהִתְמַהְמֵהַּ וְגַם־צֵדָה לֹא־עָשׂוּ לָהֶם׃ וּמוֹשַׁב בְּנֵי מ
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בְּמִצְרָיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת
שָׁנָה׃ וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיְהִי מא
בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יָצְאוּ כָּל־צִבְאוֹת יְהוָה מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃
לֵיל שִׁמֻּרִים הוּא לַיהוָה לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הוּא־ מב
הַלַּיְלָה הַזֶּה לַיהוָה שִׁמֻּרִים לְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדֹרֹתָם׃ פ
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת חֻקַּת הַפָּסַח כָּל־בֶּן־ מג
נֵכָר לֹא־יֹאכַל בּוֹ׃ וְכָל־עֶבֶד אִישׁ מִקְנַת־כָּסֶף וּמַלְתָּה מד
אֹתוֹ אָז יֹאכַל בּוֹ׃ תּוֹשָׁב וְשָׂכִיר לֹא־יֹאכַל בּוֹ׃ בְּבַיִת אֶחָד מה מו
יֵאָכֵל לֹא־תוֹצִיא מִן־הַבַּיִת מִן־הַבָּשָׂר חוּצָה וְעֶצֶם לֹא
תִשְׁבְּרוּ־בוֹ׃ כָּל־עֲדַת יִשְׂרָאֵל יַעֲשׂוּ אֹתוֹ׃ וְכִי־יָגוּר אִתְּךָ מז מח

לא׳ צ׳ דגושה לט׳ הג׳ רפה

פון פּרעהן וואָס האָט געזאָלט זיצן אויף זיין טראָן, ביז דעם בכור פון געפאַנגענעם וואָס אין תפיסה; און יעטוועדער בכור פון אַ בהמה.

30 איז פּרעה אויפגעשטאַנען ביי דער נאַכט, ער און אַלע זיינע קנעכט, און גאַנץ מצרים, און עס איז געוואָרן אַ גרויס געשריי אין מצרים, וואָרום עס איז ניט געווען אַ הויז וואָס דאָרטן זאָל ניט זיין אַ טויטער. 31 און ער האָט גערופן משהן און אַהרנען ביי דער נאַכט, און האָט געזאָגט: שטייט אויף, גייט אַרויס פון צווישן מיין פאָלק, אי איר, אי די קינדער פון ישראל, און גייט דינט יהוה, אַזוי ווי איר האָט געזאָגט. 32 נעמט אי אייערע שאָף, אי אייערע רינדער, אַזוי ווי איר האָט געזאָגט, און גייט; און בענטשט מיך אויך.

33 און די מצרים זיינען צוגעשטאַנען צו דעם פאָלק, זיי אַרויסצושיקן וואָס גיכער פון לאַנד, וואָרום זיי האָבן געזאָגט: מיר וועלן אַלע אויסשטאַרבן. 34 און דאָס פאָלק האָט גענומען זייער טייג איידער ער איז געזייערט געוואָרן; זייערע טייגמולטערס זיינען געווען איינגעבונדן אין זייערע טיכער אויף זייערע אַקסלען.

35 און די קינדער פון ישראל האָבן געטאָן אַזוי ווי דאָס וואָרט פון משהן, און זיי האָבן אַנטליען פון די מצרים זילבערנע זאַכן און גילדערנע זאַכן, און קליידער. 36 וואָרום גאָט האָט געגעבן דעם פאָלק חן אין די אויגן פון די מצרים, און זיי האָבן זיי געליען; און זיי האָבן אויסגעליידיקט מצרים.

37 און די קינדער פון ישראל האָבן אַרויסגעצויגן פון רַעמסס קיין סוכּות, אַרום זעקס הונדערט טויזנט פוסגייער, מענער, אַחוץ קינדער. 38 און אויך אַ סך געמישט פאָלק איז אַרויסגעגאַנגען מיט זיי; און שאָף און רינדער זייער אַ גרויסע סטאַדע. 39 און זיי האָבן געבאַקן פון דעם טייג וואָס זיי האָבן אַרויסגעטראָגן פון מצרים, קוכנס מצה, וואָרום ער איז ניט געזייערט געוואָרן, ווייל זיי זיינען אַרויסגעטריבן געוואָרן פון מצרים, און האָבן זיך ניט געקענט אויפהאַלטן, און אַפילו צערונג האָבן זיי זיך ניט צוגעגרייט.

40 און דאָס זיצן פון די קינדער פון ישראל, וואָס זיי זיינען געזעסן אין מצרים, איז געווען פיר הונדערט יאָר און דרייסיק יאָר. 41 און עס איז געווען צום סוף פון פיר הונדערט יאָר און דרייסיק יאָר, איז, גענוי אין דעמדאָזיקן טאָג, זיינען אַלע מחנות פון גאָט אַרויסגעגאַנגען פון לאַנד מצרים. 42 אַ וואַכנאַכט איז דאָס געווען ביי גאָט זיי אַרויסצוציען פון לאַנד מצרים; איז דידאָזיקע אייגענע נאַכט צו גאָט ביי אַלע קינדער פון ישראל אויף זייערע דור־דורות.

43 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן און אַהרנען: דאָס איז דער דין פון דעם קרבן־פּסח: קיין פרעמד־געוואָרענער טאָר פון אים ניט עסן. 44 און ווו נאָר עמיצנס אַ קנעכט געקויפט פאַר געלט, אַז דו האָסט אים געמַלט, דענסמאָל מעג ער פון אים עסן. 45 אַן איינגעוואַנדערטער און אַ געדונגענער טאָר פון אים ניט עסן. 46 אין איין הויז זאָל ער געגעסן ווערן; זאָלסט ניט אַרויסטראָגן פון דעם פלייש אויסן הויז; און אַ ביין זאָלט איר ניט צעברעכן אין אים. 47 די גאַנצע עדה פון ישראל זאָל אים מאַכן. 48 און אַז ביי דיר וועט זיך אויפהאַלטן

גֵּר וְעָשָׂה פֶסַח לַיהוָה הִמּוֹל לוֹ כָל־זָכָר וְאָז יִקְרַב
מט לַעֲשֹׂתוֹ וְהָיָה כְּאֶזְרַח הָאָרֶץ וְכָל־עָרֵל לֹא־יֹאכַל בּוֹ׃ תּוֹרָה
נ אַחַת יִהְיֶה לָאֶזְרָח וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכְכֶם׃ וַיַּעֲשׂוּ כָּל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן כֵּן עָשׂוּ׃
נא ס וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה הוֹצִיא יְהוָה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־צִבְאֹתָם׃ פ

יג

שב' ב וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ קַדֶּשׁ־לִי כָל־בְּכוֹר פֶּטֶר
ג כָּל־רֶחֶם בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה לִי הוּא׃ וַיֹּאמֶר
מֹשֶׁה אֶל־הָעָם זָכוֹר אֶת־הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר יְצָאתֶם מִמִּצְרַיִם
מִבֵּית עֲבָדִים כִּי בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיא יְהוָה אֶתְכֶם מִזֶּה וְלֹא
ד ה יֵאָכֵל חָמֵץ׃ הַיּוֹם אַתֶּם יֹצְאִים בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב׃ וְהָיָה
כִי־יְבִיאֲךָ יְהוָה אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַחִוִּי
וְהַיְבוּסִי אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ לָתֶת לָךְ אֶרֶץ זָבַת חָלָב
ו וּדְבָשׁ וְעָבַדְתָּ אֶת־הָעֲבֹדָה הַזֹּאת בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה׃ שִׁבְעַת
ז יָמִים תֹּאכַל מַצֹּת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי חַג לַיהוָה׃ מַצּוֹת
יֵאָכֵל אֵת שִׁבְעַת הַיָּמִים וְלֹא־יֵרָאֶה לְךָ חָמֵץ וְלֹא־יֵרָאֶה
ח לְךָ שְׂאֹר בְּכָל־גְּבֻלֶךָ׃ וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר
ט בַּעֲבוּר זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרָיִם׃ וְהָיָה לְךָ
לְאוֹת עַל־יָדְךָ וּלְזִכָּרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת יְהוָה
י בְּפִיךָ כִּי בְּיָד חֲזָקָה הוֹצִאֲךָ יְהוָה מִמִּצְרָיִם׃ וְשָׁמַרְתָּ
אֶת־הַחֻקָּה הַזֹּאת לְמוֹעֲדָהּ מִיָּמִים יָמִימָה׃ פ
יא וְהָיָה כִּי־יְבִאֲךָ יְהוָה אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְךָ
יב וְלַאֲבֹתֶיךָ וּנְתָנָהּ לָךְ׃ וְהַעֲבַרְתָּ כָל־פֶּטֶר־רֶחֶם לַיהוָה
וְכָל־פֶּטֶר ׀ שֶׁגֶר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ הַזְּכָרִים לַיהוָה׃
יג וְכָל־פֶּטֶר חֲמֹר תִּפְדֶּה בְשֶׂה וְאִם־לֹא תִפְדֶּה וַעֲרַפְתּוֹ וְכֹל
מפ' בְּכוֹר אָדָם בְּבָנֶיךָ תִּפְדֶּה׃ וְהָיָה כִּי־יִשְׁאָלְךָ בִנְךָ מָחָר
לֵאמֹר מַה־זֹּאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה

אַ פרעמדער, און ער וועט וועלן מאַכן אַ קָרבּן־פֶּסח צו גאָט, זאָל בּיי אים געמַלט ווערן יעטוועדער מאַנספּאַר־שוין, און דענסמאָל קען ער גענענען אים צו מאַכן; און ער זאָל זיין אַזוי ווי אַן איינגעבּאָרענער פון לאַנד; אָבּער קיין אומבאַשניטענער טאָר פון אים ניט עסן. 49 איין געזעץ זאָל זיין פאַר דעם איינגעבּאָרענעם, און פאַר דעם פרעמדן וואָס האַלט זיך אויף צווישן אייך.

50 און אַלע קינדער פון ישראל האָבּן דאָס געטאָן; אַזוי ווי גאָט האָט באַפוילן משהן און אַהרֹנען, אַזוי האָבּן זיי געטאָן.

51 און עס איז געווען אין דעמדאָזיקן אייגענעם טאָג, האָט גאָט אַרויסגעצויגן די קינדער פון ישראל, פון לאַנד מִצרַיִם, לויט זייערע מחנות.

יג 1 און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: 2 הייליק צו מיר יעטוועדער בּכור; איטלעכס וואָס עפנט דעם טראַכט צווישן די קינדער פון ישראל, פון אַ מענטשן אָדער פון אַ בּהמה, זאָל געהערן צו מיר.

3 און משה האָט געזאָגט צו דעם פאָלק: געדענקט דעמדאָזיקן טאָג וואָס איר זייט אַרויסגעגאַנגען פון מִצרַיִם, פון דעם הויז פון קנעכטשאַפט; וואָרום מיט אַ שטאַרקער האַנט האָט אייך גאָט אַרויסגעצויגן פון דאַנען; דרום זאָל ניט געגעסן ווערן חמץ. 4 היינט גייט איר אַרויס, אין חודש אָבִיב. 5 איז, אַז גאָט וועט דיך בּרענגען אין לאַנד פון דעם כּנַעֲני, און דעם חִתּי, און דעם אֱמורי, און דעם חִוִי, און דעם יבוסי, וואָס ער האָט געשוואָרן דיינע עלטערן, דיר צו געבן, אַ לאַנד וואָס פליסט מיט מילך און האָניק, זאָלסטו טאָן דעמדאָזיקן דינסט אין דעמדאָזיקן חודש. 6 זיבּן טעג זאָלסטו עסן מצות און אויפן זיבּעטן טאָג זאָל זיין אַ יום־טוב צו גאָט. 7 מצות זאָל געגעסן ווערן אין די זיבּן טעג, און עס זאָל ניט געזען ווערן בּיי דיר חמץ, און עס זאָל ניט געזען ווערן בּיי דיר זויערטייג, אין דיין גאַנצן גבול. 8 און זאָלסט דערציילן דיין זון אין יענעם טאָג, אַזוי צו זאָגן: דאָס איז פון וועגן דעם וואָס גאָט האָט מיר געטאָן בּיי מיין אַרויסגיין פון מִצרַיִם. 9 און עס זאָל דיר זיין פאַר אַ צייכן אויף דיין האַנט, און פאַר אַ דערמאָנונג צווישן דיינע אויגן, כּדי די תּורה פון גאָט זאָל זיין אין דיין מויל; וואָרום מיט אַ שטאַרקער האַנט האָט דיך גאָט אַרויסגעצויגן פון מִצרַיִם. 10 און זאָלסט אָפּהיטן דאָסדאָזיקע געזעץ אין זיין געשטעלטער צייט, פון יאָר צו יאָר.

11 און עס וועט זיין, אַז גאָט וועט דיך בּרענגען אין לאַנד פון דעם כּנַעֲני, אַזוי ווי ער האָט געשוואָרן דיר און דיינע עלטערן, און ער וועט עס דיר געבן, 12 זאָלסטו אָפּשיידן איטלעכס וואָס עפנט דעם טראַכט, צו גאָט; און איטלעך ערשטגעבּאָרנס פון אַ בּהמה וואָס דו וועסט האָבּן, אויב זכרים, זאָל געהערן צו גאָט. 13 און יעטוועדער ערשטלינג פון אַן אייזל זאָלסטו אויסלייזן מיט אַ לאַם, און אויב דו וועסט ניט אויסלייזן, זאָלסטו אים אָפּהאַקן דאָס גניק. און יעטוועדער בּכור פון מענטשן צווישן דיינע זין זאָלסטו אויסלייזן.

14 און עס וועט זיין, אַז דיין זון וועט דיך פרעגן שפּעטער אַהין, אַזוי צו זאָגן: וואָס איז דאָס? זאָלסטו זאָגן צו אים:

טו מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים: וַיְהִי כִּי־הִקְשָׁה פַרְעֹה לְשַׁלְּחֵנוּ
וַיַּהֲרֹג יְהוָה כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר אָדָם וְעַד־
בְּכוֹר בְּהֵמָה עַל־כֵּן אֲנִי זֹבֵחַ לַיהוָה כָּל־פֶּטֶר רֶחֶם
טז הַזְּכָרִים וְכָל־בְּכוֹר בָּנַי אֶפְדֶּה: וְהָיָה לְאוֹת עַל־יָדְכָה
וּלְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ כִּי בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרָיִם:
ס

מיט אַ שטאַרקער האַנט האָט אונדז גאָט אַרויסגעצויגן פון מִצרַיִם, פון דעם הויז פון קנעכטשאַפט. [15] און עס איז געווען, אַז פַּרעה האָט זיך אײַנגעשפּאַרט קעגן אונדז אַוועקלאָזן, האָט גאָט געהרגעט יעטוועדער בְּכוֹר אין לאַנד מִצרַיִם, פון אַ בְּכוֹר פון אַ מענטשן ביז אַ בְּכוֹר פון אַ בהמה; דרום שלאַכט איך צו גאָט איטלעכס וואָס עפנט דעם טראַכט, אויב זכָרים; און יעטוועדער בְּכוֹר פון מײַנע זין לייז איך אויס. [16] און עס זאָל זײַן פאַר אַ צייכן אויף דײַן האַנט, און פאַר אַ שטערנבאַנד צווישן דײַנע אויגן; וואָרום מיט אַ שטאַרקער האַנט האָט אונדז גאָט אַרויסגעצויגן פון מִצרַיִם.

בְּשַׁלַּח

יז וַיְהִי בְּשַׁלַּח פַּרְעֹה אֶת־הָעָם וְלֹא־נָחָם אֱלֹהִים דֶּרֶךְ אֶרֶץ
פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא כִּי | אָמַר אֱלֹהִים פֶּן־יִנָּחֵם הָעָם
יח בִּרְאֹתָם מִלְחָמָה וְשָׁבוּ מִצְרָיְמָה: וַיַּסֵּב אֱלֹהִים | אֶת־הָעָם
דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר יַם־סוּף וַחֲמֻשִׁים עָלוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ
יט מִצְרָיִם: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־עַצְמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי הַשְׁבֵּעַ
הִשְׁבִּיעַ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פָּקֹד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם
כ וְהַעֲלִיתֶם אֶת־עַצְמֹתַי מִזֶּה אִתְּכֶם: וַיִּסְעוּ מִסֻּכֹּת וַיַּחֲנוּ
כא בְאֵתָם בִּקְצֵה הַמִּדְבָּר: וַיהוָה הֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד
עָנָן לַנְחֹתָם הַדֶּרֶךְ וְלַיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם
כב לָלֶכֶת יוֹמָם וָלָיְלָה: לֹא־יָמִישׁ עַמּוּד הֶעָנָן יוֹמָם וְעַמּוּד
הָאֵשׁ לָיְלָה לִפְנֵי הָעָם: פ

יד

א ב וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיָשֻׁבוּ
וְיַחֲנוּ לִפְנֵי פִּי הַחִירֹת בֵּין מִגְדֹּל וּבֵין הַיָּם לִפְנֵי בַּעַל
ג צְפֹן נִכְחוֹ תַחֲנוּ עַל־הַיָּם: וְאָמַר פַּרְעֹה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
ד נְבֻכִים הֵם בָּאָרֶץ סָגַר עֲלֵיהֶם הַמִּדְבָּר: וְחִזַּקְתִּי אֶת־לֶב־
פַּרְעֹה וְרָדַף אַחֲרֵיהֶם וְאִכָּבְדָה בְּפַרְעֹה וּבְכָל־חֵילוֹ וְיָדְעוּ
ה מִצְרַיִם כִּי־אֲנִי יְהוָה וַיַּעֲשׂוּ־כֵן: וַיֻּגַּד לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם כִּי
בָרַח הָעָם וַיֵּהָפֵךְ לְבַב פַּרְעֹה וַעֲבָדָיו אֶל־הָעָם וַיֹּאמְרוּ
ו מַה־זֹּאת עָשִׂינוּ כִּי־שִׁלַּחְנוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל מֵעָבְדֵנוּ: וַיֶּאְסֹר
ז אֶת־רִכְבּוֹ וְאֶת־עַמּוֹ לָקַח עִמּוֹ: וַיִּקַּח שֵׁשׁ־מֵאוֹת רֶכֶב

יג, יח׳ הש׳ וסת

[17] און עס איז געווען, אַז פַּרעה האָט אַוועקגעלאָזן דאָס פאָלק, האָט זיי גאָט ניט געפירט אויף דעם וועג פון דעם לאַנד פון די פּלִשתּים, הגם ער איז געווען נאָנט; וואָרום גאָט האָט געזאָגט: דאָס פאָלק וועט נאָך חרטה האָבן, אַז זיי וועלן דערזען מלחמה, און זיי וועלן זיך אומקערן קיין מִצרַיִם. [18] און גאָט האָט געפירט דאָס פאָלק אַרום, אויפן וועג פון מדבר בײַם ים־סוף. און די קינדער פון ישׂראל זײַנען באַוואָפנטע אַרויפגעגאַנגען פון לאַנד מִצרַיִם.

[19] און משה האָט מיטגענומען מיט זיך די ביינער פון יוספן; וואָרום באַשווערן האָט ער באַשוואָרן די קינדער פון ישׂראל, אַזוי צו זאָגן: דערמאָנען וועט זיך גאָט דערמאָנען אָן אײַך; זאָלט איר אויפברענגען מײַנע ביינער פון דאַנען מיט אײַך.

[20] און זיי האָבן געצויגן פון סוכּות, און האָבן גערוט אין אֵתָם בײַם עק מדבר. [21] און גאָט איז געגאַנגען זיי פאַרויס, בײַ טאָג אין אַ זײַל פון וואָלקן, זיי צו פירן אויפן וועג, און בײַ נאַכט אין אַ זײַל פון פײַער, זיי צו לײַכטן; כּדי צו קענען גיין בײַ טאָג און בײַ נאַכט. [22] דער זײַל פון וואָלקן פלעגט זיך ניט אָפּטאָן בײַ טאָג, און דער זײַל פון פײַער בײַ נאַכט, פון פאַרן פאָלק.

יד [1] און גאָט האָט גערעדט צו משהן, אַזוי צו זאָגן: [2] רעד צו די קינדער פון ישׂראל, זיי זאָלן זיך אומקערן, און רוען פאַר פּי־הַחירות, צווישן מִגדול און צווישן ים, פאַר בַּעל־צפון; אַקעגן אים זאָלט איר רוען בײַם ים. [3] און פַּרעה וועט זאָגן אויף די קינדער פון ישׂראל: זיי זײַנען צעטומלט אין לאַנד, דער מדבר האָט זיי אײַנגעשלאָסן. [4] און איך וועל פעסט מאַכן פַּרעהס האַרץ, און ער וועט זיי נאָכיאָגן; און איך וועל געערלעכט ווערן דורך פַּרעהן, און דורך זײַן גאַנצן חיל, און די מִצרים וועלן וויסן, אַז איך בין יהוה.—און זיי האָבן אַזוי געטאָן.

[5] איז אָנגעזאָגט געוואָרן דעם מלך פון מִצרַיִם, אַז דאָס פאָלק איז אַנטלאָפן, און דאָס האַרץ פון פַּרעהן און פון זײַנע קנעכט איז פאַרקערט געוואָרן אַקעגן דעם פאָלק, און זיי האָבן געזאָגט: וואָס האָבן מיר דאָ געטאָן, וואָס מיר האָבן אַוועקגעלאָזן ישׂראל פון אונדז צו דינען?

[6] האָט ער אײַנגעשפּאַנט זײַן רײַטוואָגן, און האָט גענומען מיט זיך זײַן פאָלק. [7] און ער האָט מיטגענומען זעקס